

Hvorfor? Var det *kun* hendes store Begavelse, som var Skyld deri? Fru Gyllembourg naaede dog ikke at blive synderlig kjendt, end sige berømt udenfor Skandinavien, til Nød — Tyskland. Det var tillige, fordi Fredrika Bremer var svensk. I Sverige har man ogsaa havt Fru Lengrén, Fru Knorriug, Emilie Flygare-Carlén.

I Sverige ligesom i England har Kvinderne gode Dage, og deres Arbejde bliver holdt i Ære, det kommer frem! Derfor er ogsaa Kvindesagen videre fremme i Sverige end i Danmark, — Hr. P. Hansen vil forgæves søge at gjenne *de svenske Kvinder* tilbage til „et vel balanceret Hus.“

Som en udenforstaaende, der ikke er født i Danmark og altsaa ikke har faaet den saa haardt angrebne kvindelig-danske Opdragelse, har jeg ulige lettere ved i de danske Kvinders Navn at gjøre Indsigelse. Den danske Kvinde sidder gjennemsnitlig inde med ligesaa store Kundskaber og alsidig Uddannelse i alt Fald som den svenske, og hvad hun endnu mangler — naa, giv hende først Hovedsagen, saa kommer nok det andet af sig selv!

Er de danske Kvinder mindre begavede, maa selvfølgelig hele Nationen bære den samme Skæbne, og da de danske Mænd sikkert nødig i denne Henseende vil dele Kaar sammen med deres bedre Halvdelen, hvad er saa Grunden til, at Danmark til Dato ikke ejer „nogen Forfatterinde, som er værd at nævne“, uden Fru Gyllembourg?

Forholdene! Forholdene, som de hidtil have været, og „den offentlige Mening.“ I Sverige har man i Almindelighed betragtet den danske Kritik som haard og partisk ligeoverfor Danmarks Forfatterinder. Et Exempel falder mig netop ind! Den danskfødte Forfatterinde Fru Nyblom i Upsala har i Sverige et virkeligt Navn. Ja, jeg har ikke læst hende, saa jeg personlig ingen Mening kan have, om hun har fortjent det eller ikke, — en Kjendsgjerning er, at hun *har* det, og det i en Grad, som det her i Danmark, uagtet enkelte „ridderlige“ Anmeldelser, vilde være hende umuligt at opnaa. Fru Anbert og Pseudonymen Marie har i Norge en Anseelse og et Publikum blandt Landets reaktionære faste Stok, som den tilsvarende hernede i Danmark med Hr. P. Hansen i Spidsen formodentlig vilde kalde for mer end „antediluvianske“ Rester af gammeldags Romantik. Om Forfatterinden I., hvis mange Oplag ikke kan „smides ud“, siges der: „hun skriver kun for Kvinder.“